

[Kulturministeren]

Det foreliggende lovforslag fastholder de grundlæggende principper i den gældende lovgivning fra 1982 for så vidt angår de offentlige støtteordningers formål og den organisatoriske opbygning på området.

De erfaringer, der er indhøstet siden lovrevisionen i 1982, har imidlertid efter regeringens opfattelse gjort det ønskeligt, at der gennemføres en række ændringer af den gældende ordning blandt andet med henblik på at fremme et flerstrengt støttesystem og sikre en bedre udnyttelse af de økonomiske ressourcer.

Udviklingen med hensyn til produktion af danske film har vist, at der har været betydelige vanskeligheder med at opretholde de produktionsmål, som blev opstillet i forbindelse med gennemførelsen af lovgivningen i 1982. De undersøgelser, der er foretaget med henblik på at belyse denne udvikling, viser, at der har været tale om en generel tendens til øget ressourceanvendelse til den enkelte filmproduktion, og der er i denne forbindelse peget på problemer med hensyn til styringen af produktionsprocessen.

Lovforslaget indebærer derfor ændringer, der skal skabe grundlag for en mere hensigtsmæssig administration af de offentlige støtteordninger.

Med henblik på en styrkelse af arbejdet med film for børn og unge foreslås en reorganisering af den gældende ordning, således at der knyttes en børnefilmkonsulent til hver af institutionerne, og således at børnefilmområdet, der er baseret på en fælles konsulentordning, nedlægges.

På spillefilmens område er det også denne regerings opfattelse, at den offentlige filmstøtteordning fortsat må baseres på et blandingsøkonomisk princip, således at der som almindelig regel vil være tale om støtte til produktioner, der foreslås af private producenter.

Det er endvidere regeringens opfattelse, at der må tilstræbes en bredere vifte af muligheder for igangsætning af film- og videoproduktion og dermed større åbenhed inden for de offentlige støtteordninger. Med henblik herpå foreslås tilvejebragt grundlag for en supplerende støtteordning, som – uden sædvanlig konsulentbehandling – skal tage sigte på at fremme spillefilm, der henvender sig til et større publikum og således også vil kunne medvirke til en styrkelse af biografernes stilling.

Med hensyn til kortfilmen søges tilvejebragt bevillingsmæssigt grundlag for, at Statens Filmcentral kan gøre en særlig indsats for produktion og distribution af video, således at kvalitetsudbuddet på dette område kan styrkes.

Blandt andet under hensyn til tv-udviklingen vil en øget indsats vedrørende medieuddannelse være nødvendig, herunder den del af denne uddannelse, som finder sted på Den Danske Filmskole. Det er i denne forbindelse fundet hensigtsmæssigt at søge Filmskolen udskilt som en selvstændig institution med direkte ansvar over for Kulturministeriet, og der søges endvidere tilvejebragt bevillingsmæssigt grundlag for en udvidelse af Filmskolens uddannelsesstilbud.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og de ledsagende bemærkninger, anbefaler jeg forslaget til Folketingets velvillige behandling.

Kulturministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg skal hermed tillade mig at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om folkebiblioteker m.v. og lov om ophavsretten til litterære og kunstneriske værker.

(Lovforslag nr. L 42).

Efter den gældende bibliotekslov er folkebibliotekernes service vederlagsfri. Den vederlagsfri service ønskes fastholdt som hovedprincippet i folkebibliotekernes virksomhed. Med bibliotekernes stigende betydning for befolkningens uddannelse og oplysning er det vigtigt, at benyttelsen af bibliotekerne så vidt muligt er uafhængig af den enkelte borgers økonomi.

Med de rammer, der må sættes for de offentlige udgifter, er det nødvendigt at overveje mindre undtagelser fra hovedprincippet.

Derfor foreslås det, at kulturministeren kan fastsætte regler, der gør det muligt for kommunerne at opkræve vederlag for nogle af de ikke-boglige materialer, der findes i bibliotekerne eller er på vej ind. Det drejer sig om musikbærende materialer, dvs. plader og bånd, endvidere om videogrammer samt særlige serviceydelser. Herved forstås f.eks. omfattende edb-søgninger og rekvirerede tjenester. Det er ydelser, der også tages betaling for i forskningsbibliotekerne. Derved kan man undgå en skævtrækning i benyttelsen af de to sektorer. Kommunerne forudsættes selv at fastsætte vederlagets størrelse og opkrævningsformen.